

Η μεταμορφωτική δύναμη της αγάπης

Γιατί οι Σέρβοι αποκαλούν την **Κέρκυρα «νησί της Σωτηρίας»;** Γιατί η Κέρκυρα αποτέλεσε για τους Σέρβους το νησί της σωτηρίας, ο ιερός εκείνος τόπος που ανάστησε το αποδεκατισμένο στράτευμά τους. Πουθενά αλλού δεν είναι τόσο αισθητή η ισχυρή και άθραυστη φιλία μεταξύ των δύο λαών, καθώς υπάρχουν ελάχιστα μέρη στον πλανήτη όπου οι Σέρβοι μπορούν να αισθάνονται σαν στο σπίτι τους, γνωρίζοντας ότι βρίσκονται μεταξύ φίλων, όπως ετούτο το νησί, που στέγασε κι έθρεψε τα όνειρα και τις ελπίδες τους για τη νικηφόρα επιστροφή τους στα πάτρια εδάφη της χώρας τους.

Ο Πρώτος Βαλκανικός Πόλεμος έληξε το 1913. Όμως η ειρήνη στην περιοχή δεν κράτησε πολύ, καθώς η δολοφονία του αυστριακού διαδόχου στο Σεράγεβο της Βοσνίας στις 28 Ιουνίου 1914, από Σέρβο εθνικιστή, έγινε αιτία πολέμου ανάμεσα στην Αυστρία και τη Σερβία. Στο πλευρό της Σερβίας μπήκαν η Ρωσία, η Γαλλία και η Αγγλία, ενώ η Γερμανία συντάχθηκε με την Αυστροουγγαρία. Έτσι ξεκίνησε ο Α Παγκόσμιος Πόλεμος. Η Αυστρία τον Οκτώβριο του 1915 κατόρθωσε να μπει το Βελιγράδι, αλλά την «πόρτα» άνοιξε η Βουλγαρία.

Η μαρτυρική πορεία των Σέρβων προς το Νότο άρχισε μετά την ήττα από τον αυστρογερμανικό στρατό.

Στο τέλος Νοεμβρίου του 1915 ξεκίνησε για τους Σέρβους μια οδυνηρή πορεία μέσα στα αλβανικά βουνά, ένας Γολγοθάς μέσα στο βαρύ Χειμώνα. Χωρίς βαρύ οπλισμό, μόνο με τουφέκια, χωρίς τρόφιμα και νερό, πέρασαν πεζή μέσα από το αφιλόξενο αλβανικό έδαφος. Περισσότεροι από 20.000 βρήκαν τον θάνατο από τις κακουχίες. Όσοι κατάφεραν να επιζήσουν έφτασαν στα λιμάνια της Αδριατικής όπου τους περισυνέλεξαν τα συμμαχικά πλοία και τους μετέφεραν στην Κέρκυρα.

Από τις 18 Ιανουαρίου του 1916 έως και τις 21 Φεβρουαρίου, 43 μεγάλα συμμαχικά μεταγωγικά πλοία μετέφεραν στην Κέρκυρα τα υπολείμματα του σερβικού στρατού και χιλιάδες πολίτες. Περίπου 150.000 Σέρβοι πρόσφυγες συγκεντρώθηκαν σε πρόχειρους καταυλισμούς, σε όλη την ανατολική πλευρά του νησιού.

Αρχικά δεν υπήρχε καμία οργάνωση για την υποδοχή τους, με αποτέλεσμα να μείνουν στην ύπαιθρο, χωρίς τροφή και στέγη, εκτεθειμένοι στο κρύο, με αποτέλεσμα να καταγραφούν μαζικοί θάνατοι από δυσεντερία, εξανθηματικό τύφο και αναπνευστικά νοσήματα. Πολλούς στρατιώτες τους μεταφέρανε στο νησάκι Βίδο αλλά και εκεί πέθαιναν εκατοντάδες στρατιώτες από τις αρρώστιες και τις κακουχίες. Στην αρχή θάβονταν στις βραχώδεις ακτές και σε αβαθείς τάφους, μετά μεταφέρονταν και τους έριχναν στη θάλασσα. Το **«Κυανούν Κενοτάφιο»-ο Γαλάζιος Τάφος**, η γαλάζια θάλασσα γύρω από το νησάκι Βίδο, έγινε μέρος της σερβική ιστορίας. Οι νεκροί έφτασαν τους 10.000. Στη μνήμη τους, το 1939 ανεγέρθηκε στο Βίδο το μεγαλοπρεπές Μουσουλείο, όπου τοποθετήθηκαν τα οστά των Σέρβων.

Ανεπίσημα, η Κέρκυρα για δυο χρόνια έγινε γη πρωτεύουσα της Σερβίας. Το κτίριο του Δημοτικού Θεάτρου φιλοξένησε τη Βουλή, ενώ το ξενοδοχείο "Bella Venezia" την Κυβέρνηση.

Από τις 11 Απριλίου έως τα τέλη Μαΐου 1916 περίπου 130.000 Σέρβοι μεταφέρθηκαν με νηοπομπές από την Κέρκυρα στη Θεσσαλονίκη, εγκαταστάθηκαν στην περιοχή της Μίκρας και στις 17 Ιουλίου προωθήθηκαν στη δυτική πτέρυγα του Μετώπου, δυτικά του ποταμού Αξιού, αποτελώντας την αριστερή

πτέρυγα των Συμμάχων. Στις 19 Νοεμβρίου τα συμμαχικά στρατεύματα και τα Σερβικά απελευθέρωσαν το Μοναστήρι.

Στις 28 Ιουνίου 1917, η Ελλάδα μετά την περιπέτεια του «Εθνικού Διχασμού», μπήκε τελικά στον Μεγάλο Πόλεμο στο πλευρό των Συμμάχων, συγκεντρώνοντας 300.000 στρατιώτες που εντάχθηκαν στο αγγλικογαλλικό στράτευμα που πολεμούσε στο Μακεδονικό Μέτωπο.

Στην Κέρκυρα γράφτηκε μια σημαντική σελίδα της πολιτικής ιστορίας της Σερβίας.

Το βιβλίο **«Το νησί της Σωτηρίας»** είναι μια ιστορία αγάπης μεταξύ ενός Σέρβου στρατιώτη, του Ντιμίτρι Πέτροβιτς, και μιας Κερκυραίας, της Σωτηρίας Καλούδη. Η αγάπη αυτή θα γεννηθεί απρόσμενα μέσα από τα αποκαΐδια του πολέμου και των κακουχιών.

Ο έρωτά τους γεννήθηκε εν καιρώ πολέμου και θέρειψε εν καιρώ ειρήνης...

Μυθιστόρημα εποχής με τον πόλεμο και τον έρωτα να στήνουν τα δικά τους δράματα σε μια υπέροχη ιστορική τοιχογραφία, **«Το νησί της σωτηρίας» του Νίκου Παργινού** προσφέρει καθηλωτικό σασπένς με φόντο τους ταραγμένους καιρούς του ευρωπαϊκού παρελθόντος.

Στην Κέρκυρα του 1916 και σε μια κρίσιμη καμπή του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου, δύο ετερόκλητοι κόσμοι σμίγουν με απρόβλεπτες συνέπειες.

Μετά τον Αλβανικό Γολγοθά και την κατάληψη της χώρας τους, οι αποδεκατισμένοι Σέρβοι βρίσκουν έναν σωτήριο τόπο για να επουλώσουν τις αμέτρητες πληγές τους, μα τα βάσανά τους δεν έχουν τελειωμό, καθώς οι επιδημίες θα πλήξουν μεγάλο κομμάτι των διασωθέντων. Στη σκιά ετούτης της πρωτοφανούς κατάστασης, ο έρωτας, αν και φαντάζει περιττή πολυτέλεια, έρχεται δικαιωματικά στο προσκήνιο και διατρανώνει το μεγαλείο του.

Ο Ντιμίτρι Πέτροβιτς είναι Σέρβος στρατιώτης, ένας από τους χιλιάδες που συναθροίζονται το 1916 στο νησί του Ιονίου καταμεσής της δίνης του πολέμου. Ενώ η Σωτηρία, η δεκαοκτάχρονη Κερκυραία που ασφυκτιά υπό τον ζυγό ενός επιβεβλημένου γάμου με δυναστικό άρχοντα του τόπου, είναι εκείνη που αναζητά την ελπίδα μέσα στον ζόφο του πολέμου. Εκείνος, ο Ντιμίτρι, κομμάτι ενός πολεμικού δράματος, ψάχνει απεγνωσμένα ελπίδα σε τούτον τον τόπο. Ο έρωτάς τους γεννιέται παράδοξα, γεφυρώνοντας δεσμεύσεις, πατρίδες, συνθήκες, κόσμους, ενάντια σε όλους και όλα. Μα είναι αποφασισμένοι να τον τιμήσουν. Θα τα καταφέρουν;

Ένας μεγάλος έρωτας στα πέτρινα και αιματοβαμμένα χρόνια του Α΄ Παγκοσμίου Πολέμου.

Ένα βιβλίο που μιλάει για το μεγαλείο της αγάπης. Μια ένδοξη, απόλυτη και ανεπανάληπτη αγάπη.

Ένας υπέρλαμπρος έρωτας που θα υπερνικήσει τις χωροχρονικές αδυνατότητες δημιουργώντας μια απίστευτη συνθήκη ένωσης και επικοινωνίας.

Σε εποχές κρίσης η λογοτεχνία είναι μέσο παρέμβασης για τον δημιουργό και διέξοδος για το κοινό-το πιο ισχυρό όπλο και ταυτόχρονα το ασφαλέστερο καταφύγιο.

Ώριμο τέκνο της γνώσης, το μυθιστόρημα μας φανερώνει την καλλιέργεια, την ευρυμάθεια, το αφηγηματικό ταλέντο του συγγραφέα **Νίκου Παργινού**. Για να υπάρξει αποτέλεσμα, δε φτάνει μια μεταμόρφωση του πραγματικού κόσμου στο πεδίο των εικόνων και των καταστάσεων. Είναι απαραίτητη η συνδρομή της γλώσσας. Και η τέχνη του Νίκου Παργινού σε αυτό ακριβώς οφείλει τη σαγήνη της: σε

μια γλώσσα η οποία βάζει φωτιά, χωρίς να καεί στο μεταξύ ούτε ένα σπίρτο, στους αφηγηματικούς χαρακτήρες και στην ιστορία τους, μετατρέποντας την καθημερινότητάς τους σε πρόκληση για ένα διαρκές και ασταμάτητο παιχνίδι. Ένα παιχνίδι που μόνο συγγραφείς σαν τον **Νίκο Παργινό** ξέρουν να παίξουν τόσο καλά.

Ένα συγκινητικό και γοητευτικό βιβλίο που σε καμία σελίδα του δεν γίνεται μελό.

Ένα λογοτεχνικό διαμάντι.

Διαβάστε το.

Ο **ΝΙΚΟΣ ΠΑΡΓΙΝΟΣ** γεννήθηκε στην Κέρκυρα το 1971. Σπούδασε στο Τμήμα Μηχανολόγων & Αεροναυπηγών Μηχανικών της Πολυτεχνικής Σχολής του Πανεπιστημίου Πατρών. Έχει γράψει τα μυθιστορήματα *Κρεμάλα* (2005), *Με τον έρωτα περνάει ο καιρός με τον καιρό ο έρωτας* (2009), *Το τάγμα της ελπίδας* (2011), *Ο κανόνας της ορθής γωνίας* (2014) και *Το Σταυροδρόμι των Ηρώων* (2019), τη συλλογή διηγημάτων *Ο σκαλιστής των μπαστουνιών* (2016) και το αφήγημα *Φάρος ζωής* (2017). Ζει μόνιμα στην Κέρκυρα, είναι παντρεμένος κι έχει μια κόρη κι έναν γιο.